

det aarlige Tab af Land, dels det Tab, der i det Hele var lidt. siden Slutningen af forrige Aarhundrede. Kommissionen fik saaledes en temmelig vidtrækkende Opgave, men der blev jo ogsaa givet en betydelig Bevilling dertil. Dens Opgave var altsaa først at klare, hvor stort et Landtab, der omtrent foregik aarligt, og hvor stort Landtabet var i det Hele. Andragendet gik fremdeles ud paa, at man foruden Kommissionen, som man vilde have nedsat, tillige ønskede at blive fri for det Hartkorn, som har været lagt paa de Arealer, der ere gaaede tabt. Kommissionen blev nedsat den 23de April 1883 og var temmelig talrig, idet den, saavidt jeg erindrer, bestod af over 20 Medlemmer, men den var spaltet i Afdelinger for de forskjellige Egne, dels for Limfjordens, dels for Besterhavets Vedkommende, spaltet, saavidt jeg hukker, i 7 Afdelinger, men havde en fælles Formand, nemlig Justitsraad, Landsthingsmand Bonne. Det er altsaa et temmelig betydeligt Arbejde, denne Kommission havde faaet, og det var en stor Opgave, den havde at løse. Man kunde derfor vente, at det vilde tage temmelig lang Tid, inden den blev færdig — Kommissioner pleier man jo ellers at bebreide, at de arbejde overmaade langsomt, men denne Bebreidelse skal denne Kommission i alt Fald ikke høre, thi den gjorde sit Arbejde færdigt paa Maaneder — jeg tror endogsaa, at der staar i det Hefte, her er ombelt, paa to Maaneder — uagtet den skulde undersøge den mange Mil lange Kyststrækning. Det man bebreider denne Kommission, esterat dens Betænkning foreligger, gaar, saa vidt jeg skjønner, ud paa, at den ikke har holdt noget forberedende Møde. Da den var spaltet 7 i Dels, havde det jo været meget naturligt, om der var blevet holdt et forberedende Møde med den fælles Formand, hvor man kunde være blevet enige om en almindelig Fremgangsmaade. Det er ikke stet, sig Andragerne. Andragerne, som henvende sig her paany til Rigsdagen, er den oprindelige Komite, som har foranlediget Limfjordskommissionen nedsat. Dette var altsaa Kommissionens første Feil, mener Komiteen. Den anden Anke gaar ud paa, at der overhovedet ikke var truffet nogen Forberedelse. Der var saaledes ingen Nivellering eller Opmaaling fra Landmaalere i Forveien. Man skulde dog mene, at dette var nødvendigt ved et saa stort Arbejde for at kunne have Overføgt over det. Den tredie og væsentligste Anke skulde saa være den, at selve Værdiansættelsen for Tabet efter Ansøgnernes Mening er meget ubegribelig. I det Hele synes dette Arbejde

efter Komiteens Mening at lide af en Mængde Ubegribeligheder, og en af disse er den, at medens Kommissionen selv siger, at den i det Hele vil sætte Værdiforringelsen til 50—100 Kr. pr. Tønde Land, idet det er den Sum, for hvilken Landet kan heftyttes ved Diger, har Kommissionen slet ikke selv holdt sig dette efterretteligt, hverken Maximum eller Minimum. Et Sted vurderer man Skaden til 8 Kr. 31 Dre pr. Tønde Land, et andet Sted til 627 Kr. pr. Tønde Land og saa fremdeles, uagtet Landet synes at være af temmelig ensartet Bestaffenhed. Dette er de tre Hovedanker, saa vidt jeg skjønner, som man har paafagt Limfjordskommissionen, altsaa dels at den ikke har holdt forberedende Møde for at træffe ensartede Regler, dels at den ikke har forberedt Sagen ordentlig, og endelig at den ikke en Gang har holdt sig sine egne Regler efterrettelig. Det er jo temmelig haarde og strænge Bestyrligheder. Hvorvidt de ere rigtige, kan Udvalget naturligvis ikke have nogen bestemt Mening om, men man foreslaar Sagen henvist til Indenrigsministerens nærmere Overveielse. Andragerne ønske en ny Kommission nedsat, der bedre kan udføre det Hverv, som de mene slet ikke er udført af den Kommission, der har været nedsat. Nu maa det imidlertid ikke glemmes, at der er, om jeg saa maa sige, tre Kommissioner, der strides om Stillingen. En stammer fra 1874, men er nu opløst. Det var vist Kystsikringskommissionen, eller i alt Fald udsprang denne deraf, saa vidt jeg veed. Det var jo den, der kom med Forslag om Høfderne, og som fik bevilget Benge aarlig til Kystsikring. Da der hertil er medgaaet temmelig store Summer, — har denne Kommission selvfølgelig den Opfattelse, at der er stet meget stor Skade paa Bestyrtten, saavel som ved Limfjordskysterne. Komiteen, som her klager, og som har foranlediget den sidste Kommission nedsat, har igjen her en anden Opfattelse. Nu har imidlertid den tredie Part taget Ordet, nemlig den Kommission, som anlages, og det ved en Pjece, der er ombelt til os i disse Dage. Det forekommer derfor Udvalget, at der kan være god Grund til at henvise Andragendet til Indenrigsministerens Overveielse; thi det kan jo ikke nægtes, at der foreligger Ting, som ser noget ubegribelige ud, men maatte den anden Part er i Stand til at klare sig. Foreløbig er der flere Ting, der ere besynderlige, ikke mindst, at der ikke har været holdt forberedende Møde og ikke være truffet ordentlige Forberedelser. Det er altsaa med denne Motivering, Udvalget foreslaar Sagen henvist til Ministerens Overveielse;